

Dobbelt så bra

Fra selvmord til aktuelle temaer: Sverre Bjertnes og Bjarne Melgaards to utstillinger er en konseptuell styrkeprøve og en kunstnerisk triumf.

av **Lars Elton**

KUNST

Sverre Bjertnes & Bjarne Melgaard: «Den borgerlige byrde»

Galleri Brandstrup

Oslo, 12/1 – 4/2

Bjarne Melgaard & Sverre Bjertnes: «Noe maa gaa i stykker»

Rod Bianco

Oslo, 12/1 – 4/2

Det er et merkelig konsept Bjarne Melgaard (født 1967) og Sverre Bjertnes (født 1976) har utviklet. For syv år siden begynte de med å tegne oppå hverandres

tegninger. Nå har de gått videre til å male oppå hverandres motiver på til dels store lærreter, og jobbe sammen om grafikk og skulpturer. Produktene av det siste årets samarbeid viser de nå i to utstillinger. Malerier og skulptur vises i Bjertnes' faste galleri, Brandstrup, grafikk og en skulpturinstallasjon hos Melgaards faste galleri, Rod Bianco. Det skal for øvrig skifte navn etter denne utstillingen som følge av et eierskifte.

Resultatet er bemerkelsesverdig. Med deres svært så ulike stil kunne det lett blitt et sammensurium av krigerske gester uten noen sammenheng. I stedet møter du en svært kompleks billedverden som også har sine harmoniske sider. Det er stor forskjell mellom uttrykket på disse to utstillingene og de to de hadde på Galleri K og Rod Bianco sist de stilte ut sammen i Oslo, i februar 2012. Da var tematikken langt dystre enn denne gangen.

Det er gått seks år, og det er år som har gjort begge godt. For seks år siden var utstillingene preget av konflikt. Et stykke på vei i den kunstneriske tvekampen, men først og fremst i de temaene utstillingene tok for seg. Selv om det da også var vakre tegninger, var totalinntrykket preget av rå og utslørt seksualitet, med kunstneren Egon Schiele og den avdøde pornostjernen Savannah som gjennomgangsfikur.

Med Bjarne Melgaard på laget slipper du ikke unna seksualiteten. Men denne gangen er dette aspektet tonet sterkt ned. Bortsett fra et par, sentralt plasserte penis hos Galleri Brandstrup, er ikke det noe du trenger å tenke på i disse utstillingene. Men det betyr ikke at ubehaget er noe mindre. Det er bare bedre skjult.

Gjennomgangstemaet denne gangen er forfatteren Stig Sæterbakkens liv og tekster, inkludert en relativt glemt fortid i rockeband. I ettertid er han (dessverre) mest kjent for sitt selvmord i 2012, da han var 46 år gammel. Den siste teksten hans, som han sendte fra seg samme natt som han døde, handlet om selvmord.

Nå er ikke selvmord noe (fremtredende) tema i Bjertnes og Melgaards kunstverk, og det er grunn til å ta dem på alvor når de sier at de ønsker å trekke frem hele forfatterskapet. Sæterbakken oppnådde almen anerkjennelse først med den siste romanen, men for nerdene har han alltid vært stor. Samtidig skal du kjenne forfatterskapet rimelig godt for å finne sammenhengen mellom utstillingenes kunst og litteraturen. Tydeligst er det hos Brandstrup, der en serie glassmontre inneholder bøker, fotografier og andre memorabilier etter Sæterbakken.

Da er det lettere å få øye på andre referanser, som maleriet «Familien Hjorth». Alle litteraturinteresserte vil forstå hvem kunstnerne sikter til. Referansen til Sæterbakken er både mer dominerende og samtidig mer subtil hos Rod Bianco. Det første rommet er fylt med grafikk, hovedsakelig kobberstikk. (En teknikk som er i ferd med å gå i glemmeboken fordi den er så tung og arbeidskrevende.) Grafikken henger opptil tre i høyden, men det avgjørende er den konseptuelle visningen. Det er umulig å se trykkene i sin egentlige kvalitet fordi sitater fra Sæterbakkens tekster projiseres som en evig strøm, i store bokstaver, over veggene.

Det innerste rommet er forbeholdt skulpturer. Her er belysningen like mystisk, med roterende lyskilder montert i beholdere med gule oljebad. Både grafikken og skulpturene er dekorert med sitater. Helheten er storslått, og det er som om de to kunstnerne sier at publikums opplevelse av forvirring er viktigere enn at de skal få se

kunstverkene uten filter. Hos Brandstrup henger et antall sekker fra taket. De inneholder sand som renner ned i store kar på gulvet. Tolkingsmulighetene er mange, og som med kunsten er det de mange åpningene inn til opplevelsen som gjør disse utstillingene til en formidabel åpning av kunståret. Få gjør det bedre.

<https://www.dagsavisen.no/kultur/dobbelt-sa-bra-1.1083864>